

Loflied op Gods liefde

Liturgiesuggesties:

Gezang 460: 1, 2 en 3

Psalm 18: 1 en 9

Romeinen 8: 31-39

Psalm 48: 3a en 4b

Na verkondiging: Gezang 466: 1, 2 en 3

Gezang 481: 1

Gezang 481: 4

Na dankwoord: Gezang 393; 1, 2, 3 en

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Surfen ... dat lijkt me een machtige sport.
Niet op het internet - nee, dat bedoel ik niet.
Surfen op zo'n kleine plank op de golven van de zee.
Een stevige branding, hoge golven vlak bij het strand.
Als je niet kunt zwemmen: heel gevaarlijk ... pas op.
Maar heb je wel eens zo'n surfer gezien?
Staande op zijn plank vliegt hij over de golven.
Fantastisch om te zien. Op ... en ... neer.
Soms zie je hem opeens niet meer en is hij verdwenen in een diep dal tussen twee golven in.
Dan weer zie je hem staan ... boven op een metershoge golf.
Surfen ... het lijkt me een machtige sport.

Hoe ik bij surfen kom?
Wie, beste mensen, in de Here Jezus Christus mag geloven, in Zijn liefde ... wie Zijn voortdurende liefde mag kennen, is net als zo'n surfer.
Natuurlijk, de golven ze zijn er ... soms huizenhoog in je leven.
En soms ... soms kun je heel diep moeten gaan ... helemaal alleen met dat levensbedreigende water om je heen.
Maar als je gelooft in de Here Jezus ben je als zo'n surfer.
Levend uit de heerlijke wetenschap dat Jezus - ook voor jou - de dood heeft overwonnen ... surf je over de golven ... naar het strand van Gods machtige toekomst.
Lijkt je dat niet heerlijk? Lijkt je dat niet machtig?

*

Het is een prachtige tekst vanmiddag, lieve mensen, die we vanuit de brief aan de Romeinen krijgen aangereikt.
Een loflied op de liefde van God. en loflied dat begint met deze woorden: "Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen?
Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?"

Paulus, die deze woorden schrijft aan de gemeente in Rome, staat met beide benen op de grond.

Hij heeft het gezien ... hoe mensen die in Jezus geloven soms moeten lijden en moeten strijden.

Heel wat vijandige machten, die het leven kunnen bedreigen, benoemt hij in deze verzen:

- * verdrukking en benauwdheid,
- * vervolging,
- * honger en naaktheid,
- * gevaar en het zwaard.

We weten uit de geschiedenis dat dit de eerste christenen is overkomen.

Christen-vervolgingen.

Geregisseerd vanuit Rome, de hoofdstad van het grote Romeinse Rijk.

En hoe hou je dan stand in je geloof?

Hoe hou je het vol om te blijven geloven?

Want je kunt soms - ook als christen, ook als iemand die gelooft in Jezus Christus - het gevoel hebben dat je er helemaal alleen voor staat.

Je kunt soms dat benauwende gevoel hebben ... God is tegen mij!

Je staat gelukkig daarin niet alleen.

De grootsten in het Koninkrijk van God hadden en hebben dat gevoel soms ook.

Per slot van rekening verdien je het helemaal niet dat God vóór je is.

Als je al je fouten, al je verkeerde daden en gedachten bij elkaar optelt.

Dan is er voor God genoeg reden om tégen je te zijn.

En toch ... toch wordt het ons vanmiddag door Paulus nog weer eens gezegd, en ... hij zegt het met kracht: 'God is niet tégen je, God is vóór je!'

Je mag het geloven.

Als je het aanvaardt als een kostbaar en onverdiend geschenk uit de hemel.

God is vóór je.

En waar zou je dan nog bang voor zijn?

Geloven als een surfer.

Staande op de golven van het leven ... met uitzicht op het strand van Gods toekomst!

Heerlijk toch, of niet soms?

*

Ik zei het zojuist al ... wanneer Paulus zijn brief aan de gemeenteleden van Rome schrijft - is het niet zo'n vrolijke tijd.

Het is zo omstreeks het jaar 57 voor Christus ... twee jaar! voor de verwoesting van de stad Jeruzalem door de Romeinen - is er in die Romeinse wereld van alles en nog wat in beweging.

Keizer Claudius heeft alle geboren Joden uit Rome verbannen.

Ook de christen-geworden Joden.

Onder hen waren bijvoorbeeld Aquila en Priscilla, die Paulus in de havenstad Korinthe had ontmoet.

Dat waren mensen die de gemeente van Rome hadden gesticht.

De mensen die leiding hadden mogen geven aan de gemeente van de Jezus Christus.

Vier of zes jaar later sterft keizer Claudius.
Zij die verbannen waren keren terug.
En ze proberen hun leidinggevende posities in de gemeente weer in te nemen.
Kun je je voorstellen dat er dan conflicten en vragen ontstaan?
Conflicten over leiding en gezag.
En vragen rondom het Jood-zijn en ... is er nog een rol in Gods heilsplan voor het Joodse volk weggelegd?
Paulus stoot onmiddellijk door tot de bodem van al die vragen.
Hij ontkent iedere principiële voorrang van de christen-Jood boven de christen-heiden.
En tegelijkertijd waarschuwt hij ook tegen elke vorm van hetze en wantrouwen.
Voor God is er geen onderscheid.
Voor God is iedereen gelijk. Jood of niet-Jood.
Je kunt wel heel veel van elkaar leren ...

Tegen deze achtergrond schrijft Paulus zijn brief.
Wellicht weet u, weet jij, hoe belangrijk deze brief voor velen in de geschiedenis van de kerk is geweest.
Ik denk aan Maarten Luther, aan John Wesley, aan Kohlbrugge en aan Karl Barth.
Mensen die iets hadden met deze brief.
Mensen die ontdekten dat je alleen maar over God kunt spreken vanuit het Woord.
En dat die God een zondig mens rechtvaardigt - niet opgrond van zijn goede gedrag en zijn vrome werken - maar uit geloof alleen.

*

Het is, broeders en zusters, jongelui, een moeilijke maar prachtige brief.
Als je oog krijgt voor de onmetelijke en onvoorwaardelijke liefde die God aan mensen aanbiedt in Jezus Christus, zijn Zoon.
"Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?
Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?"

Zie je die surfer nog - in gedachten.
Staande op zijn surfplank 'rijdt' hij over de golven.
Voor niets en niemand is hij bang.
"Als God is vóór ons, wie zal tegen ons zijn?"
Hoe ik dat weet ... dat God vóór ons is?
Omdat God zijn eigen Zoon voor ons allen overgegeven heeft.
Aan een kruis. Aan een ruwhouten kruis op Golgotha.
Daar brengt God zélf het offer van de verzoening.
Het liefste, het kostbaarste dat Hij kon geven.

Overgegeven.
We worden met die woorden herinnert aan Abraham, de vader van alle gelovigen, de stamvader van het Joodse volk.
Abraham, die zijn eigen zoon Isaäk op hout bond, zijn mes hief om het offer van zijn liefde voor God te brengen.
'Stop, het is genoeg!'

"Zie het Lam, dat de zonden van de wereld wegneemt!"
Zou Abraham in dat offerdier al iets van de Here Jezus hebben gezien?
Zou Abraham al iets hebben geweten van Gods liefdes-offencief?

God, lieve mensen, houdt van ons.
En Hij laat ons dat zien aan het kruis van Golgotha en in het geopende graf van Pasen.
Verzoening door voldoening.
Opstanding uit de doden.
"Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit."

*

Het lijkt wel een korte geloofsbelijdenis.
Vier dingen worden hier van Christus Jezus gezegd:
* Hij is de gestorvene.
Jezus is niet van het kruis gekomen.
Hij heeft het werk van de Vader tot het einde toe volbracht.
Gestorven.
Als Mens onder de mensen.
* Maar meer nog ... Jezus is ook de Opgewekte.
Op Paasmorgen daalde een engel uit de hemel.
Verbrak de zegels van het graf.
Rolde de grote steen van zijn plaats.
En riep Jezus uit zijn graf: 'Het is de hoogste tijd. Wakker worden.'
Op de derde dag.
De dag waarop God telkens weer ingrijpt in de geschiedenis van mensen.
* "Die aan de rechterhand van God is."
Na zijn opstanding ... zijn hemelvaart.
Terug naar het huis van de Vader met de vele appartementen.
Om plaats te bereiden voor allen die in Hem geloven.
Aan de rechterhand van God.
Dat geeft iets aan van de macht die God de Vader Hem heeft gegeven.
Jezus waakt over zijn kerk.
Regeert onze wereld.
Leidt zijn gemeente.
Door zijn Woord en zijn Geest.
* "Die ook voor ons pleit."
Pleiten dat is meer dan ... iets positiefs over iemand zeggen.
Pleiten heeft alles te maken met een rechtzaak.
Een zaak waarin schuld of onschuld bewezen moet worden.
Jezus is onze Pleiter, onze Advocaat.
Worden wij dan aangeklaagd?
Paulus heeft het over beschuldigen, rechtvaardigen en veroordelen.
Het heeft natuurlijk te maken met onze zonden.
Voor God zijn we schuldig.
Wilt u het sterker: Voor God zijn wij des doods schuldig.
Niemand ontkomt aan zijn oordeel over ons leven.

Maar wat doet Jezus: Hij pleit voor ons.
Hij bied het offer van zijn leven aan zijn Vader aan ... in mijn plaats, in uw plaats, in die van jou.
Ik ga daar vanmiddag niet dieper op in.

Het zijn voor ons - als kerkmensen - bekende uitdrukkingen.
Maar misschien begrijpt u of begrijp jij er helemaal niets van.
Misschien is het allemaal 'geheimtaal' waar je bij elk woord een theologisch woordenboek zou moeten raadplegen.
Hou dan maar dat beeld van die surfer vast.
Wie gelooft in Jezus ... gestorven, begraven, opgestaan uit de dood, naar de hemel gegaan ...
Wie gelooft in Jezus als de Zoon van God ... is als die surfer op de golven van de zee.
"Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid of gevaar, of het zwaard."
Wat een ellende, wat een lijden ...
Het gaat aan niemand - ook aan een volgeling van de Jezus Christus - niet voorbij ...
Maar wie in Hem gelooft mag weten dat t' ie een kampioen is.
Een super-kampioen.
"Meer dan overwinnaars."
"Door Hem, die ons heeft liefgehad."

*

Geloven is ... surfen over de golven van het leven.
Met het water van de doodsdreiging onder je voeten.
In de zekere wetenschap dat niets en niemand je "zal kunnen scheiden van de liefde van God, welke is in Christus Jezus, onze Here."
Gods liefde geeft kracht om ook het lijden en de dood te kunnen dragen.
Op het strand van zijn heerlijke toekomst staat niemand minder dan de Here Jezus.
Ook Hij heeft geleden.
Ook Hij is als een schaap geslacht.
Maar Gods liefde was en is sterker dan de dood.
Wie in Hem gelooft ... is overwinnaar! Nu al ...!
Niets en niemand kan je scheiden van zijn liefde!"

*

Over scheiden gesproken.
Wegen die samen liepen ... gaan op een zeker moment uiteen.
Dingen die je samen het mogen delen ... het worden goede herinneringen.
30 april 1989 - 30 april 2000. Elf jaar Leeuwarden.
Mag ik u en jou nog even mee terugnemen naar het begin.
De dienst van intrede - elf jaar geleden.
Ik mocht u toen het Woord van God bedienen vanuit 2 Korinthiërs 5: 18 en 19.

Een paar zinnen uit die preek: 'De bediening der verzoezing.
Dat is mijn opdracht, mijn werk in uw midden.

In de prediking, op de catechisaties, in de gesprekken thuis of in het ziekenhuis, in de vergaderingen ... de bediening der verzoening.

Op mijn eigen wijze en met de gaven die God mij heeft meegegeven ... wil ik die bediening der verzoening onder u gestalte geven.

Ik kan dat alleen ... als u veel voor mij bidt.

En niet alleen voor mij ... maar ook voor mijn gezin en voor het gezin van mijn collega.

Als dienaren van het Woord mogen wij u dat woord van de verzoening in alle rijkdom en heerlijkheid verkondigen.

Als dienaren van de verzoening mogen wij u toerusten tot dat nieuwe leven met Christus.

Ontvang ons dan als: "Gezandten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; ..."

Een gezant is een gezondene. Een mens met een opdracht.

Hij spreekt namens zijn zender: "In de naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen."

Eigenlijk staat er: "In de naam van Christus smeken wij u: Weest verzoend!"

Leef uit de verzoening.

Laat ook in je levensstijl zien ... dat je bij Christus hoort.

Dan ben je niet uit op eer en roem voor jezelf.

Dan is het willen dienen.

Dienen, zoals Christus diende."

*

Dat woord van de verzoening, broeders en zusters, jongelui, heb ik u elf jaar mogen verkondigen.

Ik wil u bedanken voor het gebed voor mij, voor mijn gezin en voor mijn collega.

Ik wil u bedanken voor u uw bemoedigende schouderklopjes en uw opbouwende kritiek.

Ik wil u bedanken voor uw meedenken en meewerken.

Ik heb slechts willen dienen.

Ik heb daarin - ook in mijn eigen leven - getracht u daarin tot een voorbeeld te zijn.

Levend vanuit Gods genade, vanuit de verzoening, vanuit de wetenschap dat niets en niemand "ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, welke is in Christus Jezus, onze Here."

Zo nemen we vanmiddag - na elf jaar - afscheid.

Wegen gaan soms uiteen.

Maar Gods liefde blijft.

Onvoorwaardelijk.

Niets en niemand zal ons van die liefde kunnen scheiden.

*

Tenslotte nog een verhaal van een jongen die zijn baan kwijtraakte.

Zijn moeder kwam op bezoek.

Maar hij vertelde haar maar niet dat hij werkloos was geworden.

Zijn moeder had het zelf immers ook niet zo breed.

Bij het afscheid stopte hij ongemerkt een briefje van 25 in haar tasje.

Hij wilde haar toch wat helpen.
Hij bracht haar naar de trein en liep toen bedrukt naar huis.
Thuisgekomen vond hij - onder een schoteltje - een briefje van 25.
Zijn moeder had het daar voor hem achtergelaten.
Wie nu alleen maar aan het geld denkt, kan zeggen: 25 Gulden geven, 25 gulden krijgen.
Moeder en zoon blijven even arm.
Wat heeft het voor zin?
Maar wie zo rekent is een telmachine, want een mens is meer dan geld, hoe belangrijk geld ook in ons leven mag zijn.
Wat die moeder aan haar zoon gaf was een uiting van liefde.
Veel meer waard dan die 25 gulden.
En het briefje van 25 dat de zoon in haar tasje had gestopt, zei haar: 'Hij denkt aan je.
Je betekent wat voor hem.
Je zorgen ontgaan hem niet.'
Wat een liefde, niet! Wederzijds!

Er is, lieve mensen, een liefde die nog sterker is.
Die begint van één kant te komen.
De liefde van God.
Maar het is wel een liefde die om een antwoord van je vraagt.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg

Leeuwarden, 30 april 2000

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !